

AIGUAFORTS

REVISTA D'ART
■ ■ ■ ■ I-HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
DIES :

10 CÈNTIMS

COMIAT AL BERRET DE PALLA

AMB la caiguda de l'estiu i quan encara la calor tardor no molt ens atua, se'ns ha presentat la tardor no molt abrigada per pells primitives i ens ha mostrat la seva valua: un temps de pura poesia que les fulles daurades dels arbres i les postes de sol de tons esplendorosos tenen un caient de classicisme.

Amb l'arribada d'ell, ens adonem que'ns marxa'l berret de palla. Adéu! berret, fins a un altre any!

I si el berret ens despeix tot veient com les fulles van caient com pluja d'or i ens dona comiat, bó és que nosaltres amable i cortesment el saludem.

Adéu! berret; que la primavera vinenta sigues encara més blanc i que'ns portis amb la teva arribada una temporada de benhaurança, que vinguis sense parlar de llei de guerres i que la teva aparició siga acompanyada de les estrofes saltirones de nostra dansa...

Perquè tal com t'he vist ara, berret de palla, no't coneixia: eres un berret groixut amb puntes, no pas ben afinades; eres groc, d'un groc de mort, i la cinta, aquella cinta lluenta i negra, tenia un gris tètric, un gris de pols, de cansat d'aquesta vida...

Adéu! t'he dit; que amb tu se'n van aquests dies de suau dolcesa, aquest dies tan hermosos de primavera, que perquè la Natura sigui més perfecte, té la gracia riallera de nostres damiselles. I a què més? Què t'hem de dir, berret de

palla, si l'anar-te'n tu, vol dir que se'n va l'alegria?

Ara, mestrestant t'anyorem, covarem a la vora de l'escalfa-panxes els projectes a realitzar en l'avenir, quan tu tornis a la palestra; contarem rondalles; arrudits pel fret, farem tertulies, penyes, i et dedicarem estrofes i cants i lirismes...

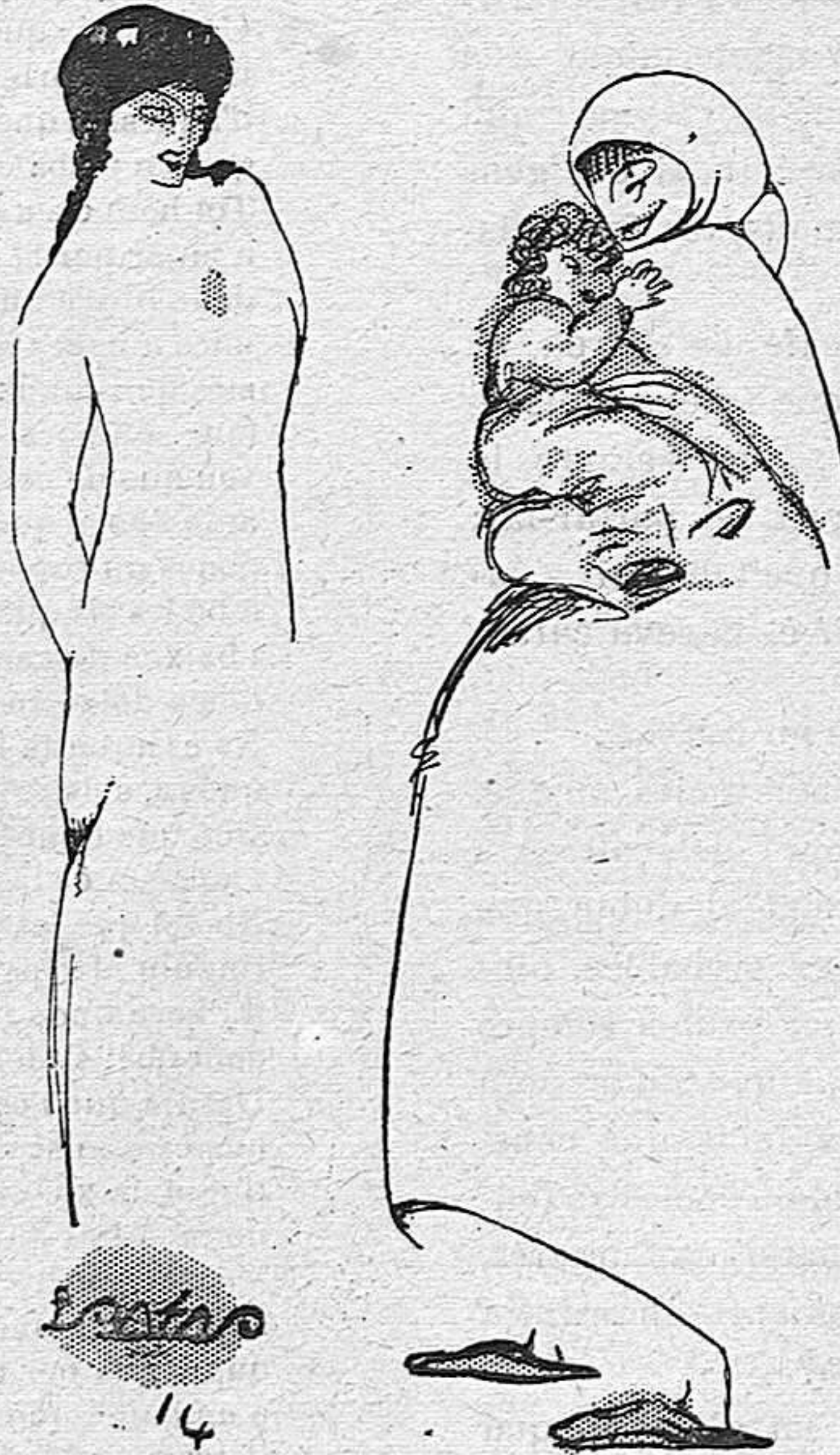
Sentint la teva ayorança, anirem fredelucs per aquests mons de Déu i si aquest any tenim la sort de gaudir d'unes nevades copioses, farem un esforç i anirem a muntanya afrontant la temperatura i desafiant el fret.

Tot això per distreure'ns; perquè sense tu, oh! berret de palla, se'ns en va el bon temps, les flors, els paissatges verdosos, les anades a les fonts i la rialla fresca i franca de nostre joventut.

Adéu! berret de palla: nosaltres et saludem i per tot comiat desitgem po-

guer-te veure altra vegada per a recomençar a viure la gran primavera.

Salud, doncs, i fins a un altre any!

—Quina criatura més grassa i roja!

—Ai! Les apariencies enganyen. A l'una galta hi té un flamó i a l'altra li ha picat una abella.

TIPOS DE PER TOT EL "SABIONDO"

H llegidor benèvol
qui'm fas l'inme-
rescoda gentilesa

de planar la teva vista—acostumada a belles coses—damunt aquestes planes! Jo endevino en la teva manera de llegir i de mirar, una subtil preparació per a somriure irònicament, un cop hakis cregut endevinar el nom que tu penses que ha d'amagar-se necessàriament darrera d'aquest subtítol; i fins pot-ser llegeixes, perquè creus trobar-li i fins pot-ser no llegiries si no t'ho pensessis. Si és aixís, plega i torna a les teves acostumades ocupacions i no'm facis més gràcia de la teva bona i estimada atenció, perquè no vull enganyar-te ni un sol moment: no vull referir-me a *un* determinat, sinó a *un* indeterminat, es a dir, a *molts* determinats, perquè de *sabiondos* n'hi han per tot arreu; i fins pot-ser tu, si ets gens observador, n'hauràs trobat molts, tot fent discretament la teva via.

No t'has trobat mai en el café, en el tren, en el passeig, amb un d'aquests que frueixen discutint, i que sistemàticament porten sempre la contrària, no més que pel gust de portar-la?: amb un d'aquests que sembla que'l discutir s'hagi fet per a ells, car el discutir és la seva característica?

Doncs pensa que aquest és un *sabiondo*.

No has trobat mai entre'ls teus amics, un que, aparentment, descolla per sobre dels altres, i per a qui sembla que no existeixi el dubte, que dona les coses impossibles per probables, i les probables per segures; que és el primer sempre en portar noves sensacionals, i que, quan algú se li adelanta en aquesta mala feina, que constitueix la seva il·lusió suprema, no demostra (encara que realment hi hagi motiu) cap interès, per a no confessar implícitament—oh estulta presumpció—que ell l'ignorava?

No t'has trobat mai amb un d'aquells que parlen barroerament de tot, sigui lo que vulgui, i que sacrifiquen sovint les ganes d'instruir-se i de saber a l'humil, però noble confessió d'una ignorància relativa i justificada, que representa per a ells el sacrifici més gran de la seva fingida personalitat?

Doncs pensa que aquests són uns *sabiondos*.

Saben de tot i parlen de tot i quan parlen sembla que s'escolten.

Jo'n conec un que, parlant, fa pocs dies, de l'actual guerra europea, m'explicava els terribles efectes dels canons *granifugos*.

X.

D'un vell, qui demana repós

Damunt de la nostra Sèu
i propet a un finestral,
s'ovira la vella esfera
d'un rellotje colossal.
Un rellotje que fa broma,
una *broma* original
d'aquestes que a ne l'Historia
no se'n troba cap d'igual.
Tot-hom creu que marxa a l'hora,
a jutjar per la senyal
de la broca que, soleta
mira a baix i mira a dalt;
mes qui s'hi fixa una mica
(que són pocs, però tan se val)
veu que no coordina
amb l'hora que va tocant;
doncs un cop marca les quatre
o bé les sis que és igual
i baixen de campanades
dèu o dotze en gavadal.
No és aquesta la barrila
que fa, sols pel seu regal,
sinó que també'n fa d'altra
i aquesta és la més capdal.
No vol que les minyonetes
tinguin el sopar *tal cual*
a l'hora que's proposaven,
doncs bé: s'adelanta un quart.
Desitja que l'escudella
que és el plat més comunal,
tingui un xic de regreuada:
no toca fins que li plau.
Vol fer perdre alguna pista
a quiscún municipal
que vigila per tencar-ne
a un bailet que no és com cal:
s'atrassa una mitja horeta
no comptant pel cap més alt
i, adios pista, el murri
ja pot ser-ne prop de Salt.
Vol fer veure a una senyora
corrent per la capital
amb por de que no li escapi...
el tren de les cinc i quart:
espera tocar-ne l'hora
dèu minuts més, i, formal,
al cap de cinc minuts justos
es posa a tocar-ne'l quart.

Algun manobre ha de perdre
 un quartet del seu jornal
 o bé algú que va a la feina
 ha de fer quelcom *salat*
 reposa una bona estona
 (de cansat, és natural)
 i després tot *trico trico*
 torna a anar tan desigual.
 Segona convocatorià
 a la Casa Comunal
 ha d'haver-hi quasi sempre
 per falta de concejals;
 i no és perquè ells no vulguin;
 la culpa, la principal
 la porta'l tranquil rellotje
 de la nostra Catedral.
 I, en fi, ciutadans, d'aquestes,
 en passen un gavadal;
 hasta a n'els senyors canonges
 que són els interessats
 en que vagi sempre a l'hora
 per esser-ne ben puntuals,
 els hi passa devegades
 que fan una mica tart.
 Això no pot anar amb rodes
 ni amb molles ni espirals;
 això no fa per un poble
 que tingui nom d'immortal.
 Ja n'està tip de remendos;
 de tant i tant adoba'l,
 el pobre ja té la caixa
 desfeta de baix a dalt.
 El jubileo que li toca
 està cansat d'espera'l
 i l'humor per fer-ne gresca
 ja no sab aont cerca'l.
 I demana un nou *colega*,
 en que valgui un dinerall!
 puig el dia que menys pensi
 en farà'l darrer badall.

era per-demés bonica, amb vidres de colors i cristall viselat. Encara que aixís li restés la llibertat, l'home aquell, era d'idees avançades...

El canari com estava tan i tan ben cuidat, va arribar a posar un gran carinyo al seu amo a qui tan sols veia ja'l saludava amb unes quantes notes alegres. En Laureà a l'ensemps l'estimava molt al pobret canari i per ell eren tots els cuidados: al matí fer-li la *toilette*, després una fulla d'escarola i avans de sortir de casa es posava un pinyó a la boca, que'l canari, rient i amatent, es cuidava d'anar a cercar.

En Laureà feu més: li ensenyà de cantar, de xiular i fins reia a la sola indicació seva. Tot, doncs, anava com una seda, però allò no podia ser etern...

* * *

En Laureà, en una hora de clarividència manifesta, vegué del sant elixir de l'Amor i d'ençà d'aquell dia les visites al canari anaren disminuint, i es comprèn ja que havien de ser distribuïdes entre dos: el canari i la canaria.

Aixís anà passant i es conta que l'aucell, canvià les plumes de la sotregada que rebé al trobar a mancar les visites del seu protector. D'aquell dia el canari no cantà pas tan fort i els seus cants tenien aire d'anyorament.

Vingué'l casament i en Laureà s'apartà més del seu canari; però el canari servava el record del seu estimat i cada mig-dia, quan el veia, es posava a cantar i en Laureà, mig emocionat, anava vers ell a dir-li quatre paraules consoladores.

E.

**E. CANARI DEN
 LAUREA - - - -**

OM diem en Laureà, podríem dir l'Evarist o

en Josep o en Pere o en Pau: *le nom ne fait pas le chose*, que diuen els francesos; però aquest nom de Laureà ens hi va bé i fins rima.

Doncs en Laureà, vivia repapat a casa seva i com sigui que la feina no li era pas abundosa i no tenia, por de per això trencar-se cap ós, el nostre home pensà en tenir algun que fer i al objecte crià un canari. Era *la mar* de bonic; groc completament, petit i tenia el bec un bon xic llarg. La gavia on el tenia

***

El canari ha quedat tot trist, tristoï, i fins ha plorat: tan mateix en Laureà se'n portà molt malament. Havien sigut dos amics i com amics havia d'endur-se'l a la nova estada i aixís el canari groc, petitet, aixerit i de bec llarg, hauria alegrat amb els seus cants, les delícies de la nova vida.

I ara, el canari està trist, pobret!

DON JOSEP

GENT CONEGUDA:

“Don José” Director del Banc d'Espanya

En Gabriel Gómez

El Marqués de la Torre

POTINS

AVIAT la volta de la Rambla sofrirà una transformació radical en una botiga allí enclavada.

Aviat desapareixeràn els marcs, les estampes, els quadres a l'oli, les fotografies i fins les màquines allí exposades.

I aquella casa, a troços d'art, a troços de mercantilisme, es transformarà en elegant cassino, fet exprés per la *penya dels vint*.

Mes això no té res que veure amb lo que volem comentar i tant se val no allargar-ho.

Lo que se'n va i se trobarà a mancar per totes les nostres gironines, són els miralls que en Corominas, en Titus, com tot-hom li diu, allí penja.

Tant al matí, com a mig dia, com el vespre, dameta que per allí passava no podia estar sens tirar el cap enlaire i mirar-se en aquella lluna.

I pensar que eren llunes de tercera i que si elles eren boniques les feien tornar llejjes!

Però el cas és que un mirall davant una hermosura no pot pas quedar solet, i en aquells de sota les

voltes s'hi han enmirallat totes; tant les aristòcrates, com les menestres.

Diem-les-hi un adeu avans no marxïn i porteu-les-hi l'última mirada!

***

ERA a can Negre; un jove castellà, una encisadora llegidora nostra (gironina com nosaltres) i la seva mamà—una mamà ben característica—seien, voltant una taula atestada de copes i aixarops i taces i ampolles i melindros ensucrats. Una xicra de xocolata, fumava desesperadament, esperant el melindro esponjós...

El jove pregunta molt amable:

—*Señorita, por qué no tomá V. el chocolate?*

—*Estoy esperando que se resfrle.*

I ens va semblar que del fons opac de la xicra, sortia un estornut horrible, sorollós, que espantava la mamà respectable i sorprenia la filla i esquitxava

indecorosament la petxera immaculada del jove amable, qui amb la seva inofensiva pregunta havia donat lloc a n'el terrible fènomen de fer encostipar una xicra de xocolata...

***

CADA dia entre set i vuit de la tarda, s'obra un balcó d'un tercer pis del carrer de la Força (cuidado ploma no diguis qui és) i un caparró de tons daurats mira a baix al carrer; després, una blanca i delicada mà deixa anar una lletra lligada en un fil.

Llavors, una sombra es mou en l'escaleta del davant i en surt el jove enamorat que recull la carta i en el seu lloc n'hi posa una altra.

Nosaltres ens creiem en l'obligació d'advertir a la xamosa nena del caparró daurat que entre el tercer pis i el carrer, hi hà un segon i un primer pis i que dintre d'algun d'aquests pot amagar-s'hi algun indiscret i la carta en lloc d'arribar a mans de l'«adorado tormento», quedés interceptada i en poder d'algun de AIGUA-FORTS que és lo que tots voldríem...

***

ANAVA ben habillada' la nostra *Marla*, aquella ingenua i picara pentinadora, i la seva cara riallera deia pla ben clar que estava satisfeta, que gosava de la vida.

Una amiga que tenia una *rabieta* per lo molt que la *Marla* era assetjada, va preguntar-li:

—Còm has passat el diumenge?

—Ah! noia, bé, molt bé; figura't que va venir-me al co-tat tot el vespre, un que duia uniforme.

—Felicitem a la *Marla*, la blonda, per la *gran conquesta*.

L'escenari d'aquesta comedia és a sota les voltes d'un diumenge de tardor i hora, dos quarts de nou del vespre. Prenien el vermouh.

Ell i ella estaven assentats, ben acostadets, a l'entorn d'una taula. Ell, arrastrant una oliva amb el *pallillo* i oferint-lo a ella que la prèn amb la boca:

Ell:—*Pichoncito mío, quieres?*

Un vianant que ha oït i vist la *comedia*, no pot més i diu:

—A! branilla no't blinquis!

(Teló rapidíssim.)

Se passejava tot solet, per les voltes, diumenge al vespre. Amunt i avall, amb les mans a les butxaques de l'americana, arrugant desconsideradament el flamant vestit d'hivern, aguantava resignadament trepitjades i empentes, esperant que ella passés: i passava altiva i implacable com un ofès irreductible, però'l mirava de reüll. Ell, mig confós, la mirava tímidament, i en els seus llavis s'hi dibuixava un somriure indefinit, barreja de por i d'alegria, de desconfiança i d'esperança. I un cop s'havien creuat, s'allunyaven seguint les dues corrents oposades, i tornava a esperar tot un vol enter... tant que trigava!

Diuen que nosaltres en tenim la culpa, per una alusió innocenta: si és aixís, reparem el mal, suplicant: Mercè, bella i altiva Mercè, la dels llavis rojos i mirada ferma, si ha baixat de la baga i del solei, és per vos, per la vostra boniquesa, per la vostra exhuberancia i per la vostra altivesa implacable de reina ofesa...!

JOSEFA: Cada volta que aquest nom surt de la boca, en ella sembla hi tingui estada una dolçor amorosa... I és que la *Josefa* és un bibelot, una nena tan angelical, tan divina, que difícilment passa davant vostre sens que senti per ella una admiració...

Té tota la pose d'una aristòcrata, encara que és flexible com el jonc: quan camina blandeja d'una banda a l'altra i el seu cap, adornat per un minúscul capell, li dona un aire distingit.

Els seus an'ors seràn romàntics, com romàntica és ella, i la Rambla, on viu, serà l'escenari de felicitats somniades.

COM és que la *Mercedes* no surt tant, com és que no veiem aquells trajos llampants *dernier cri*, com és

que'ls seus ulls s'apaguen dins la foscor de la seva cambra i sense ells ens quedem tristos?

Diuen (tot-hom diu en aquest món) que aviat se'ns vol casar!

Nosaltres, si és veritat, plorarem!

QUALSEVOL que la vegés passejar per la Rambla, amb aquell seu etern somriure a flor de llavis, del braç de les amigues, joganera i garladora, no creuria certament que fos la *nostra* presonera d'amor; però nosaltres que ho sabem, encara que la veiem riallera i alegre, ens l'imaginem tancada en una cel·la d'amor, voltada de records i més presonera que mai, darrera la reixa inexpugnable d'una ausencia cruel...

POBRET, cada dia a tres quarts de dotze passa pel Pont de Pedra, travessa la pujada de Sant Francisco i es fica a la Plaça del Gra. Una volta allí, mira enlaire per si veu en el taller la cara amada. Tant si la veu com si no, es retira a una escaleta del davant i espera que a la Catedral toquin les dotze batallades.

Comencen a sortir les nostres modistes i ell vinga mirar a l'una i a l'altra: a la rossa, a la bruna, a la blanca. Busca un amor, aquell pobre xicot, i no sab on para.

I aixís van corrent els dies i mesos i l'hèroe no s'atreveix. Ultimament n'ha escollida una. L'estima amb deliri. Ella encara no ho sab.. aviat...

I mentres tant el taller viu rialler i esbalotat, *estisorant* per aquí i per allà, entre aquelles ninfes i el carrer, s'hi està forjant una historieta d'amor.

Ja la descobrirem!

Les dugues van endolades, són ingenues, amables i rialleres.

Les dugues se'l miren d'una manera que no hi hà dubtes...

(Mireu que sempre està de sort!)

(Rebut per correu interior.)

AIGUA-FORTS ... DIARI

OIA 6.—Els estudiants de l'Institut s'han declarat en

vaga; per lo que's veu que'n saben més que'l ministre. A Déu gracies que s'ha despedit la companyia d'*opra*; hi hà pres part en Vallvé arrogant i com el "peñón" de Gribaltar.

Dia 7.—Els estudiants entren a classe; no han lo-grat més que una falta a la llista. *Algo es algo* An en Ribas li ha sortit un mussol; aixís són dos.

Dia 8.—Diumenge. Les nostres elegants en sortint de missa de dotze van a passejar a la Devesa; hi són totes; no hi faltarem. En els jardins del palau de la baronesa de Puigpelat s'ha celebrat una parti-

da de *tennis*. Ha guanyat a la senyoreta Fanny el jove anglès Robert Tirabees; la selecta concorrencia ha sigut obsequiada amb un esplèndid lunc. La *Carlota* ha exhibit una *toilette* deliciosíssima. El doctor Vila s'ha fet treure'l bigoti.

Dia 9.—En Meléndez estrena una gorra i fuma puro de idem. Gracies, és viudo? Els dilluns les noves s'han de buscar amb la llanterna de Diògenes.

Dia 10.—No's pot passar pel Pont de Pedra pel molestós fum de les castanyes; m'en *fum*, que dirà en Coll. Els metjes municipals no s'entenen de feina en enviar a Barcelona empolles d'aigua per analitzar. Cuidado! que quan tornin no siguin brutes. Corre'l rumor que la Lyda Borelli donarà dos representacions al Principal; voleu dir que no serà el Principal de *La Seca*?

Dia 11.—A Vilablareix trenquen el coll den Pere Solà; ella és la senyoreta Maria Camps: felicitats. L'Ajuntament no's reuneix: oh, ja, ja, com que tots són una colla de tranquils i els gironins amb doble motiu! la qüestió que de tranquil·litat i bons aliments n'estem plens; *menos mal!* Marxen a Santa Coloma les pulcres germanes Planas. En Lluís diu que pendrà un calmant.

Dia 12.—Dia de moda. Les voltes s'omplenen de crisàlides que compren turrans i admetles al *turronero*. En teniem una enveja!

Dia 13.—Fa sol. *Biba!* anirem a la Devesa. Diven-dres i dia 13? Avui (i això que no soc supersticiós) m'he aixecat amb el presentiment que havia de passar-me quelcom desagradable; efectivament, el sastre ha passat a cobrar-me la factura. Es reuneix l'Ajuntament i en Leal fa xistes; es parla de morts (tapa, noi, tapa). En Mateu, la més gran *lumbreira* del consistori, es fa portar *cigarettes* de 90. S'activa l'exposició de caricatures organitzada per AIGUA-FORTS.

Dia 14.—Al cine, un senyor respectable, mirava l'*extracció* amb *binocles* de *campanya* com si fossim a les Pedreres. S'augmenta la guardia municipal; és molt guapo; ara són quatre i el cabo. Si fossim de l'arcalde, fariem com a Mataró que anaven numerats per dezenes; aixís semblaria que'n tenim 40! Un altre que's trenca el coll; en Serra, l'ex-tremendu; ella la Pilar de la fàbrica "La Aurora". Felicitats i una lluna de mel ben dolça.

Dia 15.—Festa. En Met estrena bastó; es veu que vol batre'l "record" del *dandysme*. El doctor Codina dóna una conferència al Grupo Escolar, sobre'ls bollets bons i dolents; al sortir, dos bailets es repartien mútuament una mà de idem que en tot i la conferència no poguerem apreciar si eren verinosos: de forts sí que ho eren. Al Centre Moral han fet "Passions Truncades" del nostre amic i col·laborador M Planas; l'obra ha sigut aplaudidíssima, l'interpretació acuradíssima, la concorrencia selectíssima, amb un total de vetllada agradabilíssima.

Dia 16.—El veïns de Pedret estan alarmats; cada nit veuen passar uns barcos amb els llums apagats, suposant-se que són creuers francesos que practiquen reconeixements, doncs se sab que hi ha un submarí alemany en aigües espanyoles. El nostre administrador ha anat a la *gentil Barcino* i al tornar s'ha fet desinfectar.

Dia 17.—A la Devesa hem vist an en Matas que

volia pujar a dalt d'un arbre en bicicleta Santa Gertrudis. La filla de l'Exm. Governador ens ha convidat i ens ha fet portar una caixa d'*Habanos*. *Merci* i per molts anys.

Dia 18.—Al matí la gent bufa i no de calor; fa un fret que pela; 3 sota 0; si anem aixís, serà la Siberia! En Grau ninotaire ens escriu que'ns envia una caixa de ninots en un vagó de 10.000 kilos. L'Ajuntament com sempre: *bien de salud*. Amb el correu de la tarda arriba de Ventalló en Miquel de Palol; ha anat a cacera i ha portat tres conills i una bestiola que s'haurà de portar al Museu d'*Historia Natural*. (Ademés ha mort... el temps.) Se reuneixen els metjes per veure si troben alguna malaltia amagada; sols han trobat que l'Ajuntament pateix un mal crònic: no li troben en lloc la... calderilla.

Dia 19.—La fret arrela: 5 sota 0. Això és una ganga. Com tots els dies de moda, les voltes són plenes de preciositats i prou per avui.

OLA

AIGUA-FORTS

EL CONSISTORI MUNICIPAL

— Aquella sessió, la podríem ben nomenar

fúnebre; se discutia *nada menos* que les tarifes de lloguer del cotxe dels morts, talment com si fos un *taxi* o una tartana del Pont: preu per quilòmetre, preu per un o més cavalls i preu per *lacayos* amb berret de copa, o amb copa sense berret.

Tothom hi deia la seva; tothom se sentia orador, però en la cara de tots els regidors, s'hi endevnava com una mena d'espaiadiment, de depressió d'esperit: l'assumpte s'ho portava.

I dels preus per *carrera* se va venir a la discussió d'altres coses referents a lo mateix, i un regidor—no recordem quin—va proposar que als enterros que anessin a l'iglesia del Carme, el cotxe no s'aturés davant de la porta gran, sinó de la petita, i als de l'iglesia de Sant Feliu, al revés, que ho fes davant de la porta principal de l'escalinata, en lloc de l'altra, perquè—deia—resulta—i té raó—un espectacle ben poc agradable i un si és no és irreverent, veure com el cotxe ha d'embestir tres o quatre vegades la pujada, amb perill pel cadavre i pel cotxer.

En aquest punt la discussió, va intervenir en Leal; i—amb franquesa—ens va convèncer.

Deia—amb aquella seva pintoresca oratoria *bilingüe*—que estava completament d'acord amb el que havia presentat aquella proposició, *encara que*, an el seu entendre, la culpa era solzament del qui havia construït les iglesies, perquè, «si en lloc de fer les tant amunt, les haguessin fet a peu-plà, ni els animals ni els capellans (amb perdò sigui dit) se veurien amb tants treballs per a pujar-hi».

I veus-aquí com una sessió ben *fúnebre* va tornar-se humorística, per obra i gràcia del regidor demòcratíssim.

I apropòsit den Leal—qui, a les sessions acostuma dormir (diu que en Tuyet li fa venir sòn)—recorrem que una vegada en Bassols acabava un dels seus ampulosos discursos diguent: «Ruego al Consistorio estudie con interés el asunto que nos ocupa, pues entraña un problema realmente grave».

(En aquest moment en Leal se desperta):

«Apropòsit, senyors concejals, ara que parlem de grava: per la carretera de Pedret no s'hi pot ni transitar...»

TENOR que triunfa.—De Gerona nos escriben dandó la nueva de que un paisano, el tenor Antonio Ballvé, ha triunfado en dicha ciudad de una manera clamorosa. En la temporada de ópera que en dicha ciudad se viene con éxito celebrando, se distinguió en todos sus papeles el citado artista; pero el triunfo definitivo lo ha alcanzado con la ópera «El Trovador», en la que ha cantado, según las referencias que recibimos, como los maestros del arte. No hay que decir lo que nos regocija el triunfo de este tenor que ha pasado de ser una esperanza para ser una gloriosa realidad.»

Una volta llegit això no sabem si en Dari Rahola prèn el pèl an en Vallvé o si ens el prèn al gironins!

ENTREM a l'estanc de la Rambla amb un dilectísim amic nostre que sab conreuar l'humorisme i que podríem ben anomenar *àrbitre de les ironies*.

Demanam cigarros de quinze, i ben amicalment n'hi oferim un.

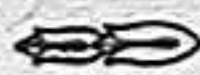
—Gracies, no fumo—respón—; si li és igual pendré un sello.

AMB el casament den Solà, va aparellada la disminució de la minoria soltera del nostre Ajuntament: En Mateu, en Masó, en Norat i fins ara en Solà. Ara queden tres i mireu que no poguer a arribar a quatre, encara que sigui sense al cabo ja és petita minoria!

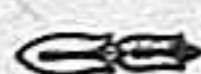
Que's casin! cridarà el poble. I aixís després d'en Norat que està leri leri, vindrà en Masó que busca per aquesta ball de llàgrimes una bona costella i en Mateu si en trobés una; però en Mateu diu que ja li agrada la vida de solter i que un cop casat, no podria anar a París.... Nosaltres ensensem que's perquè no'n troba.

Apa, doncs; una empenta i fóra solters de càla Ciutat! Apa som hi!

QUAN ens pensavem que teníem un dispensari, ens trobàrem que els llits eren massa grans; quan ens pensavem que en cas de desgracia podríem esser curats en el mateix, ens trobàrem que sols podíem pendre mal a hores concretades; ara quan volem fer un anàlissi d'alguna cosa, les aigües, per exemple, ens trobem que s'han d'enviar a Barcelona.

I d'això, els concellers en diuen administració!

SEMBLA i aixís tenim el gust de declarar-ho, que el Sr. Coll i en general tots els que ocupen càrreges sobre qüestions d'higiene, s'han posat a treballar per que l'estat sanitari de Girona sigui lo més brillant possible.

S'han pres algunes midas enèrgiques i tot fa preveure que amb la cooperació dels ciutadans, no tindrem pas de llamentat cap invasió infecciosa.

Demanam a crits que's sigui rigorós i implacable contra el delinqüent perquè l'estat sanitari de Girona (millor que'l de l'any passat en aquest temps) no sofreixi cap llamentable alteració.

SENYOR arcalde: Els veïns del carrer de Figuerola són uns veraders pacients; cada any al entrar l'hivern aquell carrer sembla deixat de la mà de Déu.

Davant el Grupo Escolar hi han apilonades, bruticies en abundó, escombraries, desperdicis: i sembla estrany que's consenti i més davant un centre d'ensenyança. Doncs allí mateix quan plou, queda l'aigua enxarcada i no se'n mou de tot l'hivern perquè el sol en prou feines hi toca.

No li seria possible arreglar desseguida aquell troç i pot-ser deixaria de ser un focu d'infecció?

Ens ho demanen els veïns i esperem ser atesos. Ara encara és hora; després podríem no ser-hi a temps.

Jo no entenc—ens deia un dia amb ingenuitat, un amic nostre higienista—perquè no's construeixen les ciutats al camp: fóren molt més higièniques!

EXPOSICIO DE CARICATURES

ORGANITZADA PER
AIGUA-FORTS A ATHENEA

INAUGURACIÓ - Dia 29 Novembre

DIBUIXANTS:

Feliu Elías (Apa), Ferran Coll (Brummell),
Joan Corominas (Samuel), Joan Grau Miró,
Mezquita i Almer, Joaquim Coll (Isaias),
Pal, Milium, Aguilera, Net, M. Martorell
(Max) i altres.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Crayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMEIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
Electricitat

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en

Víctor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Confiteria**NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull

SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3.

Perruqueria higiènica

PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11